

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **L. H.**
ev. č. X., X.
st. přísl. X.
t. č. pobytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky,**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. OAM-260/ZA-ZA11-D02-R2-2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. OAM-260/ZA-ZA11-D02-R2-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je Francouzská republika (dále také „Francie“). Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
2. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval znovu poté, co jeho první rozhodnutí obsahující stejný výrok ve věci ze dne 20. 8. 2020, č. j. OAM-260/ZA-ZA11-D02-2020 (dále jen „prvotní rozhodnutí“) bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. 33 Az 51/2020-39, který nabyl právní moci dne 19. 11. 2020 (dále také „zrušující rozsudek“).

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 20. 1. 2021, žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav, zejm. skutkový stav věci. Žalovaný zjistil z cestovního dokladu Čínské lidové republiky platného do dne 8. 9. 2025, že žalobci bylo vydáno Francouzskou republikou schengenské vízum s platností ode dne 7. 10. 2015 do dne 6. 10. 2020 s počtem 90 dnů pobytu a vícenásobným vstupem. Na základě tohoto typu víza bylo žalobci umožněno v posledních 180 dnech pobývat na území ČR vždy maximálně 90 dnů, a to opakovaně až do konce jeho platnosti dne 6. 10. 2020. Jeho posledním vstupem na území ČR je podle cestovního dokladu den 30. 8. 2019. V době podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo vízum ještě 6 měsíců po ukončení platnosti povolení pobývat na území.
4. Na základě této informace žalovaný požádal dne 2. 6. 2020 Francii o převzetí žalobce. Dne 30. 7. 2020 obdržel žalovaný informaci, že Francie uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochrany žalobce. V případě žalobce tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III.
5. Žalovaný se tak zabýval otázkou systematických nedostatků ve Francii. Vycházel z názoru, že francouzský systém je plně koherentní se systémem ČR a zároveň v souladu s normami EU. Podle přesvědčení žalovaného nehrozí žalobci ve Francii nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Při seznámení s podklady před vydáním prvotního rozhodnutí žalobce sdělil, že nesouhlasí s tím, aby jeho žádost byla posouzena Francouzskou republikou. Chce, aby jeho žádost byla posouzena v České republice. Je již starší člověk a zdraví mu již neslouží tak jako dříve. Necítí se na to, aby se naučil čínský jazyk. O francouzské vízum žádal, protože je to jedna z členských zemí EU.

6. Ve vazbě na zrušující rozsudek krajského soudu žalovaný shromáždil aktualizované informace ve vztahu k Francii, s nimiž se žalobce mohl seznámit dne 7. 1. 2021 při seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Žalobce se s těmito dokumenty podrobně seznámit nechtěl a předložil leták o situaci lidí kolem Falun Gong. Znovu objasnil důvody, pro něž se nechce vrátit do Francie (zejm. absence rodinných a jiných vazeb, přátelé a vzdálení příbuzní v ČR, snaha přispívat ČR). Do Číny se vrátit nemůže, protože nesouhlasí s politikou jedné strany.
7. Žalovaný dále hodnotil otázku aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Podle jeho názoru jsou podstatou tohoto ustanovení především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žadatel nemá žádné rodinné vazby v ČR, alespoň ve smyslu nukleární rodiny. Má zde pouze přátele, kteří však nenaplnují podmínky nařízení Dublin III. Žijí zde také děti jeho sourozenců. Žalobce se cítí zdravý a není závislý na pomoci ostatních. Skutečnost, že je žalobce vyššího věku, nezakládá jeho automatické právo být považován za osobu zranitelnou. V rámci tzv. dublinského řízení jsou přemísťovány osoby starší, než je žalobce. Ohledně bývalého podnikání žalobce je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že ekonomické důvody nejsou důvodem pro získání mezinárodní ochrany, a tudíž nemohou být ani důvodem pro nepřemístění žalobce do Francie. Za posledních šest let se žalobce nepokusil vyřídit si české vízum a vystačil si s vyřízením francouzského povolení, jímž obešel zákon o pobytu cizinců. Zároveň ani na toto vízum nebylo v ČR možno podnikat. Chování žalobce v minulosti tudíž nelze považovat za přispívání ČR. Skutečnost, že žalobce ve Francii nikoho nezná, nemůže být důvodem k nepřemístění (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 134/2020-29). Důvody, proč se žalobce nemůže vrátit do své vlasti, pak nejsou předmětem posouzení, zda je možné žadatele přemístit do Francie.
8. Ohledně rizika onemocnění chorobou Covid-19 odkázal žalovaný na Sdělení Komise o nákaze Covid-19 (pokyn k provádění příslušných předpisů EU v oblasti azylových řízení, postupů navracení a přesídlování č. 2020/C 126/02). Francie tento pokyn respektuje a v jeho návaznosti vydala prováděcí pokyn pro přemístění na své území. Přemísťují se pouze osoby, které nevykazují symptomy nemoci Covid-19 a francouzské orgány mohou uvalit 14 dnů karantény po vstupu na francouzské území. Pravděpodobnost nákazy touto nemocí je však v současné době mnohem vyšší na území ČR než ve Francii. Zdravotnický systém ČR je již několik týdnů pod větším tlakem než francouzské zdravotnictví. Situace je tak odlišná od začátku roku 2020. Státy, které ví, že nemají kapacity na ubytování dublinských žadatelů či adekvátní zdravotnickou péči, přemísťování dočasně zrušily. To se však Francie netýká.
9. Žalovaný dále uvedl, že francouzské orgány dávají přednost při zajištění ubytování zranitelným osobám a rodinám s dětmi. Dále zdůraznil, že ani ČR a další členské státy nemají ubytovací kapacity pro všechny žadatele o azyl. Žalobce pak nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti francouzskému azylovému systému.
10. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany a řízení zastavil, jak bylo uvedeno.

III. Žaloba

11. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Proti napadenému rozhodnutí brojil z důvodu nepřezkoumatelnosti (nedostatečného odůvodnění) a také nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
12. K tvrzené vadě spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu žalobce uvedl, že žalovaný je jako odborný orgán státní správy povinen zabývat se podmínkami přijetí v členském státě EU, který je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III v tom směru, zda tyto nevykazují tzv. systematické nedostatky, že žadateli hrozí nelidské či ponižující zacházení. Za tím účelem má žalovaný povinen obstarat si přesné a aktuální informace o zemi, do níž má být žadatel předán v souladu s nařízením Dublin III. Žalobce k tomu odkázal na závazný právní názor krajského soudu obsažený ve zrušujícím rozsudku.
13. Žalobce se domnívá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neodstranil nedostatky, které krajský soud shledal v prvotním rozhodnutí. Pouze provedl nový pohovor se žalobcem, ale neopatřil si žádné nové materiály o přijímacích podmínkách ve Francii a vycházel pouze z Informace OAMP Francie ze dne 29. 11. 2019. V napadeném rozhodnutí se nachází téměř totožná argumentace jako v prvotním rozhodnutí založená na obecných informacích o Francii. Z uvedených důvodů je třeba odůvodnění napadeného rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
14. Ke druhému žalobnímu bodu týkajícímu se aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III žalobce opět odkázal na pasáže odůvodnění zrušujícího rozsudku. V rámci opakovaného posouzení aplikace čl. 17 se žalovaný zabýval tím, zda jsou dány důvody pro uplatnění jeho diskreční pravomoci. Podle jeho názoru nelze považovat žalobce za zranitelnou osobu. Žalovaný se zabýval podmínkami dublinských transferů v době koronaviru. Žalobce považuje odůvodnění za nedostatečné, neboť žalovaný opět nevyhověl výtkám krajského soudu. Žalovaný se nezabýval hlubokými vazbami žalobce na území ČR (zejm. členové rodiny, kteří mají dlouhodobé vízum). Žalovaný se v odůvodnění téměř nezabýval o osobní poměry žalobce, jak to po něm požadoval krajský soud.
15. Žalobce sice připouští, že v ČR je v současné době vysoké riziko nákazy koronavirem, ale to nebylo předmětem výtky krajského soudu. Žalovaný se měl zaměřit na fungování francouzského přijímacího systému v důsledku koronaviru, čímž se žalovaný též nezabýval.
16. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. K žalobní námitce, že si žalovaný správní orgán neopatřil dostatek relevantních podkladů pro vydání svého rozhodnutí, žalovaný uvedl, že vytýkaná Informace OAMP Francie ze dne 29. 11. 2019 týkající se azylového systému ve Francouzské republice komplexně popisuje průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany ve Francii a byla zpracována v souladu se Zprávou Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu

(EASO) k metodice informací o zemích původu (2019) v čase omezeném datem vydání na základě uznávaných a relevantních veřejně dostupných informací, případně na základě informací získaných od dalších orgánů státní správy nebo partnerských úřadů členských států Evropské unie a přidružených států, zveřejněných či získaných do vypracování předmětné Informace OAMP. Zdroje informací jsou v textu dané Informace uvedeny ve formě poznámek a kompletního seznamu zdrojů včetně příslušných internetových odkazů a mezi nimi je např. i žalobcem vytýkaný nevyužitý informační zdroj AIDA (Asylum Information Database) z března 2019.

18. V návaznosti na zrušující rozsudek shromáždil žalovaný další aktualizované informace ve vztahu k Francouzské republice, které jsou součástí správního spisu. Žalobci bylo dne 7. 1. 2021 umožněno seznámit se s těmito aktualizovanými informacemi v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu.
19. Žalobce nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému ve Francouzské republice, a správní orgán tak nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Na území ČR nemá rodinné vazby, které by odůvodňovaly humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Z žádných jeho vyjádření či podkladů, které během azylového řízení dokládal, ani nevyplývá, že by byl osobou závislou na pomoci druhých. Uváděná skutečnost, že má vyšší věk, ale jinak je soběstačný, ještě nezakládá jeho právo být považovaný za osobu zranitelnou. V rámci tzv. dublinského řízení jsou přemísťovány osoby starší, než je žalobce.
20. Žalobce za posledních šest let se nikterak nesnažil zlegalizovat si pobyt na území ČR, a to přestože opakovaně odjížděl zpět do vlasti, kde případnou žádost o povolení k pobytu mohl podat. Vystačil si s vyřízením francouzského povolení, kterým obešel zákon o pobytu cizinců a vyřízení tohoto víza ospravedlňuje složitou procedurou ze strany ČR. Jedním z uváděných důvodů žalobce, pro který chce pokračování řízení v ČR, je, že ve Francii nikoho nezná. Tato skutečnost však není důvodem k jeho nepřemístění, jak již posoudil Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 2 Azs 134/2020-29.
21. K námitce žalobce, že se měl žalovaný zaměřit na fungování francouzského přijímacího systému v důsledku koronaviru, žalovaný uvádí, že součástí spisového materiálu je Sdělení Komise o Nákaze COVID-19: Pokyn k provádění příslušných předpisů EU v oblasti azylových řízení, postupů navrácení a přesídlování číslo 2020/C 126/02. Francouzská republika tento pokyn respektuje a v jeho návaznosti vydala prováděcí pokyn pro přemístění na své území, který správní orgán obdržel dne 17. 6. 2020. Je všeobecně známou informací, že je to naopak právě ČR, která v současné době vykazuje největší podíl nakažených osob.
22. Členské státy jsou po roce boje s pandemií rozhodně již v jiné situaci než začátkem roku 2020 a přistupují k přemístění žadatelů velmi seriózně a u všech členských států jsou požadovány informace o negativních testech na onemocnění COVID-19, a to maximálně 72 hodin před přemístěním žadatele. Členské státy, které nemají kapacity na ubytování dublinských žadatelů či adekvátní zdravotnickou péči, tak přemístění dočasně zrušily. Francouzská republika však mezi tyto státy nepatří.

23. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud nepřiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 4. 3. 2021, č. j. 33 Az 3/2021-30, které nabylo právní moci dne 9. 3. 2021.
25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) ke dni vydání rozhodnutí soudu. Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (v případě žalobce zejm. sympatie k hnutí Falun-Gong).
26. Krajský soud ve **zrušujícím rozsudku** zavázal žalovaného k odstranění vad napadeného rozhodnutí, které shledal v následujících ohledech. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný posoudil poměry ve Francii jak k datu vydání napadeného rozhodnutí, tak i z pohledu data vydání tohoto rozsudku ve vztahu k prokázaným osobním poměrům žalobce zcela nedostatečně. Změna situace, v níž se evropské azylové systémy na jaře roku 2020 nalézaly, vyžadovala podrobnější a přísnější hodnocení otázky, zda v každém individuálním případě přemístění nelze dovodit takové systémové nedostatky přijímacího systému přijímajícího členského státu, které by mohly způsobit závažnou újmu na zdraví cizince anebo vysokou míru ohrožení jeho zdraví. Krajský soud dovodil, že na žalobce je třeba v souvislosti s pandemií koronaviru na něho nahlížet jako na osobu potenciálně zranitelnou, která by mohla v případě přemístění v blízké době za v zásadě nezměněného stavu věci utrpět újmu, neboť by musela čelit v neznámé zemi komplikacím spojeným s dodržováním přijatých omezení, a to pravděpodobně bez větší péče příslušných úřadů (informační servis, poradenství a okamžité zprostředkování ubytování).
27. Stran aplikace čl. 17 nařízení Dublin III krajský soud ve zrušujícím rozsudku především uvedl, že v případě žalobce je třeba se v kontextu aplikace tohoto ustanovení znovu zabývat tím, zda dlouhodobý vztah žalobce k českým poměrům a jeho dobrá znalost místního prostředí (přátelské vazby) mohou odůvodnit převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný by měl při novém posouzení aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III uvážit, zda s ohledem na výše uvedené skutečnosti (zejm. osobní poměry žalobce) je rozumné vycházet z formálně určeného kritéria příslušnosti Francouzské republiky k posouzení jeho žádosti o azyl, anebo zohlednit skutečnost, že žalobce dříve měl pobytová oprávnění udělená Českou republikou a získáním francouzského víza sledoval pouze možnost výhodnějších podmínek pobytu v schengenském prostoru, opět zejm. na území ČR. Žalobce z hlediska své pobytové historie rozhodně není tranzitujícím migrantem, ale osobou, která se opakovaně vrací na území ČR a fakticky zde dlouhodobě pobývá. Krajský soud zavázal žalovaného k novému posouzení této otázky.

28. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil následující. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 5. 2020 v Příjímacím středisku Bělá-Jezová. Ke své žádosti uvedl, že není politicky aktivní, je rozvedený. Je mongolské národnosti a křesťanského vyznání. V ČR žije s přestávkami od roku 1993, ale naposledy přicestoval v roce 2019. Uvedl, že nemá žádné zdravotní problémy.
29. V protokolu o pohovoru ze dne 29. 5. 2020 je uvedeno, že žalobce měl v ČR od roku 2007 dlouhodobý pobyt, který měl až do roku 2012. Poté mu shořela firma v Praze, bylo třeba, aby se vrátil do Čínské lidové republiky. Poté se vrátil zpět v roce 2016 a pro překročení doby pobytu na vízum byl vyhoštěn. Naposledy si vyřídil vízum do Francie, aby mohl v EU pobývat delší dobu (až pět let). Žalobce tvrdil, že ve vlasti byl pronásledován již v roce 1993 kvůli svému vyznání (hnutí Falun Gong – Fa-lun-kung), které stále praktikuje, a také kvůli mongolské národnosti. Do ČLR se vracel kvůli svým pobytům a vždy se vrátil zpět. Naposledy byl ve své vlasti v roce 2019 asi po dobu tří měsíců, ale měl tam potíže kvůli dluhům. Nikdy však ve vlasti nebyl souzen. Žádost o mezinárodní ochranu dříve nepodal, neboť chtěl prostě normálně pracovat. V případě návratu by nemohl normálně žít ani pracovat, v ČLR není svoboda. Má navíc velké dluhy. V ČR má spoustu přátel, ale žádné příbuzné. Žalobce se o sebe bojí, zejm. kvůli svévoli místních orgánů v Číně.
30. Z kopie cestovního dokladu ČLR č. E59632231 vyplývá, že žalobce naposledy vstoupil do schengenského prostoru (Chorvatsko – Zagreb) dne 30. 8. 2019. Ve spisu je dále založena Informace OAMP Francie ze dne 29. 11. 2019. Podle přípisu Minister de L'Interieur Francie akceptovala přijetí žalobce zpět ve smyslu čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, a to na letišti Charlese De Gaulle v Paříži s tím, že se má hlásit na prefektuře des Yvelines. Při seznámení s podklady pro rozhodnutí žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, aby jeho žádost vyřizovala Francie. Je už starší člověk a neslouží mu zdraví, jako dříve (oči, uši). Necítí se na to, aby se učil další jazyk. Nyní by měl začít nový život ve zcela jiné zemi, ačkoliv považuje ČR za svůj druhý domov. Kdyby mu selhalo zdraví, tak ví, komu má zavolat, aby o něho bylo postaráno. Jinde takové kontakty a přátele nemá.
31. V dalším řízení po zrušení prvotního rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný postupoval tak, že shromáždil další podklady pro rozhodnutí, a to zejm. Informaci OAMP ze dne 17. 12. 2020 (Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, příjímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky).
32. Dále je mezi podklady založeno také stručné shrnutí rozsudku Federal Administrative Court of Switzerland X. (Guinea) vs. State Secretariat for Migration ze dne 16. 11. 2020, Sdělení Komise Nákaza Covid-19: Pokyny k provádění příslušných předpisů EU v oblasti azylových řízení, postupů navrácení a přesídlování (2020/C 126/02) ze dne 17. 4. 2020 a také dopis Francie ze dne 17. 6. 2020 a 30. 9. 2020 týkající se provádění transferů do Francie. Dne 7. 1. 2021 proběhlo seznámení se s podklady, při němž žalobce doložil leták o situaci lidí okolo Falun Gong. Sdělil důvody, pro něž se nechce přemístit do Francie. Jeho osud je podle jeho tvrzení svázán s ČR, neboť tu má přátele a vzdálené příbuzné (děti svých sourozenců), zatímco ve Francii žádné příbuzné nemá. Jezdil tam

velmi málo. Je křesťan. O svém vztahu k ČR uvedl, že se snažil platit daně a zapojit se do společnosti, v ČLR nemá žádné vazby.

33. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
34. V první řadě krajský soud uvádí, že nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné ani pro nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Žalovaný se věnoval všem otázkám, které vymezil krajský soud ve zrušujícím rozsudku. Jakkoliv lze přisvědčit tomu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je stále zčásti paušalizované (tzn. užívá typové odstavce obvyklé v rozhodovací činnosti v obdobných případech), pracuje zároveň v dostatečné míře s jedinečnými skutkovými okolnostmi.
35. Ohledně prvního žalobního bodu, v němž žalobce namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ohledně možných systémových nedostatků ve Francii, krajský soud uvádí následující. Především není pravdou tvrzení žalobce, že žalovaný si ohledně podmínek v přijímacím systému Francie neopatřil žádné nové materiály a vycházel pouze z Informace OAMP Francie ze dne 29. 11. 2019. Ve správním spisu je založena OAMP ze dne 17. 12. 2020 (Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky), která reaguje i na problematiku pandemie koronaviru a její efekt na přijímací systém Francie. Jako podpůrné podklady lze označit také Sdělení Komise (EU) k provádění transferů podle nařízení Dublin III, jakož i sdělení francouzských státních orgánů ohledně provádění dublinských transferů.
36. V tomto ohledu krajský soud poukazuje na nedávný názor Nejvyššího správního soudu vztahující s k velmi obdobnému případu (přemístění cizince do Francie) obsažený v usnesení ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020-29, v němž Nejvyšší správní soud zaujal názor, že *„Žadatel o azyl, a to i osoba starší, jakou je žalobce, je obecně vzato povinen sdílet s členským státem, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III, i obecné obtíže, jež tento stát postihnou, včetně těžkostí v azylových procedurách, nepřesáhnou-li míru, která by se dala již považovat za nesnesitelnou. Takovými těžkostmi, jež je třeba zásadně snášet, mohou být i obtíže spojené se zajištěním bydlení, větší zdlouhavostí administrativních procedur a menším komfortem azylového poradenství či jiné asistence, již azylový systém daného členského státu (u žalobce Francie) žadatelům o azyl poskytuje. Pandemická situace tedy zásadně nemůže být důvodem pro faktickou obecnou systaci pravidel pro přemísťování plynoucích z nařízení Dublin III.“*
37. Ze zpráv o azylovém systému Francie obsažených ve správním spisu, ani z obecně známých informací nevyplývá, že by byl zdravotnický systém ve Francii v takovém stavu, že by neumožňoval poskytnutí nezbytné péče přemístěným cizincům z jiných členských států Evropské unie. Platná francouzská legislativa upravuje rozpoznávání zranitelných osob a následné vhodné procesní záruky. Citovaná Informace OAMP ze dne 17. 12. 2020 uvádí v seznamu svých zdrojů, že čerpala kupř. z informací *The New Humanitarian COVID-19*, ohrožuje úspěchy integrace imigrantů ve Francii (9. 10. 2020) a ze zprávy Nouzová opatření související s COVID-19 v oblasti azylu a přijímacích systémů ze dne 2. 6. 2020.

38. Oproti prvotnímu zrušenému rozhodnutí se žalovaný mnohem konkrétněji zabýval situací žalobce a podmínkami jeho návratu do Francie. Krajský soud zdůrazňuje, že podmínky se od jara loňského roku (2020) změnily, neboť příjímání systémů členských států EU jsou v současné době na podmínky šíření pandemie koronaviru již mnohem lépe připraveny. Tím není míněno, že by pandemie koronaviru i nadále nezpůsobovala obtíže v realizaci transferů, nicméně členské státy EU činí maximum pro to, aby dublinské transfery fungovaly podle nastavených podmínek.
39. Krajský soud nepřehlédl skutečnosti známé ze zpravodajství veřejně dostupných zdrojů (např. <https://www.businessinfo.cz/clanky/francie-koronavirus>), že ve Francii nyní panuje zhoršení podmínek šíření nákazy koronavirem (cca 29000 hospitalizovaných a celkem cca 70000 obětí), přičemž se plánuje přijetí přísnějších opatření (omezení pohybu osob). Naproti tomu v ČR naskočilo číslo obětí onemocnění Covid-19 a reprodukční číslo se pohybuje nyní okolo 0,82 a počet nakažených okolo 1900 osob.
40. Je zřejmé, že ani při rozhodování podle stavu rozhodných okolností ke dni vydání rozsudku nelze úspěšně predikovat vývoj šíření onemocnění Covidem-19 do dalších dnů, ani případnou reakci francouzských azylových orgánů pro účely dublinských transferů. Je tedy zcela dobře možné, že bez ohledu na posouzení existence systémových nedostatků ve Francii mohou být transfery suspendovány. To však nemůže odhadnout ani žalovaný, tudíž mu nelze vytýkat, pokud provede posouzení situace podle jemu dostupných informací od kompetentních orgánů členských států EU k datu vydání svého rozhodnutí.
41. Krajský soud tedy dospěl k názoru, že i když by odůvodnění rozhodných otázek případu týkajících se otázky systémových nedostatků zasloužilo více podrobností, nelze je označit nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zároveň krajský soud připomíná, že žalobce v řízení před žalovaným sice vysvětlil své důvody, proč do Francie nechce být přemístěn, ale nenamítl proti francouzskému příjímacímu systému žádná objektivní tvrzení, která by měla založit představu tzv. systémových nedostatků. Krajský soud je dále přesvědčen, že použité informace jsou relevantní a k datu vydání napadeného rozhodnutí jsou přiměřeně aktuální ve smyslu ustanovení § 23c zákona o azylu.
42. Ke druhému žalobnímu bodu, který se týká aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, krajský soud uvádí, že ani v tomto ohledu neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalovaný se věnoval individuálně příběhu žalobce ve vztahu k podmínkám aplikace tzv. doložky svrchovanosti. Především vyhodnotil, že žalobce nelze považovat za zranitelnou osobu. Krajský soud ve zrušujícím rozsudku poukázal pouze na skutečnost, že žalobce je starší osobou, která by mohla splňovat za určitých okolností znaky zranitelnosti, nikoliv to, že by žalobce byl zranitelnou osobou. Ponechal tedy na žalovaném, aby v novém rozhodnutí otázku zranitelnosti sám vyhodnotil. Krajský soud s tímto hodnocením žalobce souhlasí, neboť žalobce i přes svůj vyšší věk je schopen se sám o sebe postarat v cizí zemi, což dokázal svou dlouholetou existencí v ČR, kde dokonce podnikal. Zároveň nemá závažné zdravotní problémy a není ani sociální případ.
43. Krajský soud souhlasí rovněž s tou úvahou žalovaného, že jeho vazby k ČR nejsou takové povahy, aby jednoznačně odůvodňovaly převzetí příslušnosti k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Je pravdou, že v dalším řízení před žalovaným se ukázalo, že žalobce

má v ČR nejen přátele, ale také příbuzné (synovci, neteře). Žalovaný však správně uvádí, že nejde o vazby ve smyslu nukleární rodiny, tudíž nejde o vazby tak silné, aby odůvodnily bez dalšího aplikaci převzetí příslušnosti k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce sám navíc uvedl, že sice do Francie nechce, ale ve Francii pobýval také, tudíž mu prostředí nemůže být tak neznámé, jak tvrdí. Neznalost jazyka rovněž není zásadní překážkou pro přemístění cizince. Pokud krajský soud upozorňoval ve zrušujícím rozsudku na princip racionality a jeho zohlednění při výkonu diskrece, pak tím nebylo míněno, že by tento princip měl nahradit formální nastavení znaků skutkové podstaty. Princip racionality by měl sloužit jako korektiv při aplikaci správní úvahy žalovaného. Úvahu žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí lze považovat za racionální.

44. Krajský soud tedy souhrnně uzavírá, že žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem vyhověl právnímu názoru obsaženému ve zrušujícím rozsudku. Napadené rozhodnutí je se zrušujícím rozsudkem v zásadě v souladu, a proto krajský soud neshledal, že by žalovaný nesplnil závazný právní názor krajského soudu.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

45. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
46. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 6. dubna 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

B. Z.